

DRAGO GLAMUZINA*

Ali je to vse?

Oddih

kdo bi si, ko se je vse to začejalo,
lahko zamišljal takšen večer?
mi trije sedimo
in čakamo
predstavitev knjige v kateri se
preganjamo, pretepamo in imamo radi.
smejemo se in ne motijo nas
zmedeni pogledi
tistih, ki hočejo prodreti
v bistvo pesmi.
potem odidemo na pijačo s prijatelji.
vsi smo veseli in srečni,
pripravljeni na vojno,
ki nas čaka
po oddihu.

Ko se bori za zrak

Peljem jo v bolnico,
v kateri umira njen oče.
Molčiva, potem pa mi zašepeta:
še vedno se zapletaš s tisto žensko,
sinoči sem te slišala kako šepetaš v telefon.
Odgovarjam ji, da to ni res,
toda ona noče poslušati mojih laži.
Zapiram okno, da vozniki drugih avtomobilov
ne bi slišali, kako kričiva.

Potem stojiva ob postelji njenega očeta
in ga spodbujava.
Drživa se za roke,
ko ga zapušča življenje
in ga poslušava, kako stoka.

Ne razumeva skoraj ničesar
razen te besede, ki se kotalika
iz njegove omračene zavesti,
skozi njegov pridušen sapnik,
ko se bori za zrak.

Ljubezni, ljubezni – ponavlja
hlipajoč, ko se mu celo telo trese.

Telo

Sedeli smo za zajtrkom,
ko so nam sporočili, da je umrl
in nas prosili da pridemo po truplo.
Ko smo prišli v mrtvašnico,
je telo ležalo na mizi
razširjenih nog,
oblečeno v obleko in otrplo.
Bolničar ga je prijel za ramena, jaz pa za nogi
in spustila sva ga v krsto.
Ona tega ni mogla gledati, zato je odšla ven in
jokala.
Ko smo ga nosili po ozkih stopnicah,
sem se spomnil, kako je pred nekaj urami
to telo govorilo o ljubezni
in se treslo od bolečine.

Ko iščem drobne kamenčke

Leživa na plaži in s kamenčki ciljava
najinega sina, ki ne želi priti iz vode
vse dokler ga ne zadeneva.
Njegov smeh se sliši po plaži,
vedno kadar izplava iz morja.
Ko iščem drobne kamenčke pod njenimi
stopali,
opazim da joče,
vendar se pretvarjam, da je vse, kakor mora biti,
vse, dokler najin sin ne pride iz vode
in položi roko na njen velik trebuh.
Takrat stopim k njej in naredim isto.

*Drevo se ne bo zlomilo.
Morda ni s tega sveta.
Morda pripada svetovom, o katerih sem včasih sanjal.
Morda je med drevesi, odkoder sem se včasih dvigal v višine.*
Jakob Emeršič: Sem
Zimski motiv – Pohorje 5 (foto: Janez Oblonšek)

In letimo

moj sin, moja žena in jaz
pod vrtljakom, ne ringlšpilom, temveč tistim,
ki se dviguje
in spušča. polni nežnosti drug do drugega
po letu, ki je bilo težko.
kmalu sedeva moj sin in jaz,
šef zaklepa varnostno ograjo in
letimo
vse bolj visoko
in visoko.
nisem verjel, da gre ta stvar tako visoko,
ko je kolo doseglo najvišjo točko, so bile najine
noge
obrnjene v nebo in glavi proti zemlji.
držim ga okrog pasu in stiskam,
bojim se, da bo padel
in potem v tem strahu občutim
bližino kako, vrvra med nama, iz mojega
čvrstega stiska.
Njegovo telo držim z vso svojo ljubeznijo,
z željo, da ga zaščitim,
ženska pa kriči na tleh
primi ga! primi ga!
on prav tako kriči
od sreče,
vriska,
ne zaveda se nevarnosti,
ki je mogoče tudi ni,
zakaj bi imela potem varnostno ograjo?

Mesarji

ona sedi s svojim sinom na fotelju,
jutro je, komaj sta se zbudila in se milujeta.
mama, rad te imam do zvezd, pravi on.
jaz te imam rada do sonca, pravi ona.
potem zaslišita top udarec
in ona pomisli, da mesarji
raztovarjajo gajbe mesa
v mesnici v pritličju.
čez pol ure gre v službo
in pred vhodom prestopi telo,
pokrito s črnim polivinilom.
potem je pomislila, kako je to telo
padlo mimo okna,
ko se je milovala s svojim sinom.
potem je vstopila v avtobus.

Fotografija mojega očeta iz leta 1972

Čudno je to s temi stvarmi,
kako se prekrivajo
celo takrat, ko si tega ne želiš.
nekaj dni po tistem, ko sem prebral Carverjevo
pesem

"Fotografija mojega očeta v dvaindvajsetem letu",
gledam fotografijo svojega očeta, ko jih je imel
triintrideset.

brat in jaz gledava skozi okno moskviča (pri
Carverju je
bil ford), oče stoji zunaj in me drži za roko
kakor je to kasneje počel celo življenje
in jo držal, ko je bilo potrebno.

trideset let pozneje
me je poklical brat
in rekel, da je oče umrl.

Zdaj gledam to fotografijo,
ki sva jo našla med tvojimi papirji
in berem pesem, ki sem jo po tvoji smrti
napisal o tebi in svojem sinu.
rad sem te imel, oče, pišem
in žal mi je, kar te nisem objel ko sva se videla
zadnjič
in ti to povedal
kolikor bi se to zdelo na dopustu neprimerno,
ko sediva zagorela in nasmejana,
(ne da bi karkoli slutila)
govoriti take stvari.

Toda njegovi koraki so mehki

Ob treh zjutraj
Tudi jaz ugašam prenosnik
Zadovoljen
Kajti napisal sem nekaj dobrih stavkov
Grem na balkon in praznim pepelnik
Zdi se mi da je tudi v tem nek višji smisel
Kaj dela teh nekaj stavkov
Potem gledam ta kraj pod seboj
Popolna tišina, mir
Samo neki pes teče po ulici
Toda njegovi koraki so mehki
In nič se ne sliši

Vrgorac, 31. julija 2007

Izbral in prevedel Jurij Hudolin

-
1. *Drago Glamuzina se je rodil v Vrgorcu leta 1967. V Zagrebu je diplomiral iz primerjalne književnosti in filozofije. Delal je kot novinar pri Vjesniku in kot urednik pri Nacionalu, bil je tudi glavni urednik pri založbi Profil, zdaj pa je urednik pri založbi VBZ. Je eden od ustanoviteljev zagrebškega sejma knjig. Objavil je knjigo pesmi *Mesarji* (2001), za katero je prejel nagrado Vladimir Nazor za knjigo leta in Kvirinovo nagrado za najboljšo knjigo pesmi ter roman *Tri*, ki je dobil nagrado T-portala za knjigo leta. Z Romanom Simićem je sestavil antologijo hrvaške erotične zgodbe Libido.hr. Zbirka pesmi *Mesarji* je prevedena v slovenski, makedonski in nemški jezik, roman *Tri* pa v srbski, makedonski in slovenski jezik. Njegove pesmi so zastopane v številnih antologijah doma in po svetu. Pričujoči izbor je iz njegove najnovejše zbirke *Ali je to vse?*